

Sygn. VPa 110/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz (spr.)

Sędziowie: SSO Urszula Sipińska-Sęk

SSR del. Marcin Wojciechowski

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa T. O. (1)

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji powoda T. O. (1) od wyroku Sądu Rejonowego

w Radomsku IV Wydziału Pracy z dnia 18 sierpnia 2015r. sygn. IV P 22/14

1. *oddala apelację,*

2. *zasądza od powoda T. O. (1) na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. kwotę 60,00 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.*

Sygn. akt *V Pa 110/15*

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 marca 2014 roku skierowanym przeciwko Przedsiębiorstwu (...) spółka z o.o. w R. pełnomocnik powoda T. O. (1) wniósł o przywrócenie powoda do pracy w pozwanej spółce na poprzednich warunkach oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew z dnia 14 marca 2014 roku pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy w Radomsku, IV Wydział Pracy, wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2015 r. oddalił powództwo oraz zasądził od powoda T. O. (1) na rzecz Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w R. 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, iż powód T. O. (1) był zatrudniony w pozwanej spółce na stanowisku inspektora ds. ochrony środowiska od dnia 2 kwietnia 2007 roku do dnia 31 maja 2007 roku. Od dnia 1 czerwca 2007 roku powód podjął

obowiązki specjalisty ds. technicznych, które wykonywał do dnia 11 listopada 2009 roku. Z dniem 12 listopada 2009 roku powodowi powierzono obowiązki kierownika Zakładu (...), które pełnił do dnia 31 grudnia 2009 roku. Od 1 stycznia 2010 roku powód objął stanowisko kierownika Zakładu (...).

Podczas postępowania potwierdzono, iż powód obejmując stanowisko kierownika Zakładu (...) przyjął na siebie odpowiedzialność za pracę kierowanego przez niego zakładu oraz odpowiedzialność za skutki podejmowanych decyzji. Do najważniejszych obowiązków powoda wynikających wprost z jego zakresu czynności należały:

- nadzór i kontrola systemu ważenia dostarczanych odpadów i sprzedawanych surowców wtórnych,
- organizowanie pracy w sposób zapewniający prawidłowe funkcjonowanie Zakładu (...),
- nadzór i dopilnowanie terminowego i prawidłowego naliczenia należności za dowieszone odpady oraz sprzedane surowce wtórne.

Wiceprezes Zarządu pozwanej spółki (...) w dniu 31 stycznia 2014 roku dokonał analizy realizacji umów zawartych pomiędzy pozwaną spółką, a firmą (...) dla (...) S.A. Oddział w T.. Przedmiotem tych umów było dostarczanie przez firmę (...) dla (...) S.A. Oddział w T. odpadów komunalnych oraz odbiór odpadów wyszczególnionych w decyzjach administracyjnych posiadanych przez Zakład (...). Przeprowadzona analiza doprowadziła do wniosku, że realizacja przedmiotowych umów nie odbywała się prawidłowo. Zapisy w dokumentacji dotyczącej realizacji tych umów znajdującej się w pozwanej spółce wskazują, że na podstawie tych umów firma (...) dla (...) S.A. Oddział w T. dostarczała na rzecz Przedsiębiorstwu (...) spółka z o.o. w R. odpady komunalne oznaczone kodem 20 03 01, których cena zgodnie z treścią zawartych umów miała wynosić 224,64/Mg. Na koniec każdego miesiąca kierownik Biura (...) na ustne polecenie powoda dokonywał zmian w systemie informatycznym w proporcjach ilości przyjmowanych poszczególnych rodzajów odpadów przez Zakład (...). W oparciu o tak zmienione dane pozwana spółka wystawiała faktury firmie (...) dla (...) S.A. Oddział w T.. W fakturach tych ujęte były zarówno odpady oznaczone kodem 15 01 06, których cena wynosiła 43,00 zł/Mg, jak też odpady oznaczone kodem 20 03 01, których cena wynosiła 224,64/Mg. W każdym miesiącu ilość odpadów oznaczonych kodem 15 01 06 wskazana w fakturze wynosiła 45 %, natomiast ilość odpadów oznaczonych kodem 20 03 01 wskazana w fakturze wynosiła 55 %.

Z dokumentacji utrwalonej w systemie informatycznym znajdującej w pozwanej spółce wynikało, że przez cały czas trwania umowy firma (...) dla (...) S.A. Oddział w T. dostarczała tylko i wyłącznie odpady komunalne oznaczone kodem 20 03 01, których cena odbioru wynosiła 224,64/Mg. Wskutek ustnych poleceń powoda doszło do wystawiania przez (...) sp. z o.o. faktur, które zawierały odpady oznaczone kodem 15 01 06 o znacznie niższej cenie za ich przyjęcie, co niewątpliwie spowodowało, że kwoty obciążające firmę (...) dla (...) S.A. Oddział w T. wskazywane w fakturach były znacznie zaniżone.

W dniu 31 stycznia 2014 roku, w związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, zwołane zostało niezwłocznie posiedzenie zarządu spółki. Na posiedzeniu tym ustalono, że od początku obowiązywania umowy tj. od dnia 1 września 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku, przy zamykaniu miesiąca obrachunkowego kierownik Biura (...) na ustne polecenie kierownika Zakładu (...) dokonywał rozdziału całości zaewidencjonowanego w systemie wagowym strumienia odpadów na dwa rodzaje: niesegregowane – zmieszane odpady komunalne (o kodzie 20 03 01) i zmieszane odpady opakowaniowe (o kodzie 15 01 06) w proporcji odpowiednio 55 % i 45 % wagowo przyjętej ilości odpadów. Powód wyjaśnił, że decyzję o sposobie rozdziału i kwalifikacji odpadów podejmował samodzielnie, mając na uwadze wynik ekonomiczny zakładu oraz utrzymanie współpracy z firmą (...) dla (...) S.A. Oddział w T. Na tym posiedzeniu zarząd pozwanej spółki powołał zespół kontrolny w celu zbadania nieprawidłowości w rozliczeniach przyjmowania i fakturowania odpadów z firmy (...) dla (...) S.A. Oddział w T..

W konsekwencji powyższego, w dniu 12 lutego 2014 roku zespół kontrolny zakończył pracę i sporządził protokół, w którym potwierdził nieprawidłowości w zakresie:

- klasyfikowania odpadów (osoba klasyfikująca miała obowiązek prawidłowo klasyfikować odpady w chwili przyjęcia ich do (...)),
- stosowanie wskaźnika 45/55 przy klasyfikowaniu odpadów na koniec miesiąca,
- brak dokumentacji wewnętrznej lub zapisów dających podstawy do stosowania wskaźnika 45/55 na koniec każdego miesiąca badanego okresu,
- brak reakcji (lub brak zapisów z podjętych działań) w związku z przekroczeniami parametrów określonych umowami w zakresie ilości przyjmowanych odpadów w poszczególnych grupach (przekroczenie o 100 %),
- wprowadzanie wszelkich zmian w dokumentacji wyłącznie na koniec miesiąca rozliczeniowego.

Powód w dniu 13 lutego 2014 roku rozmawiał telefonicznie ze świadkiem E. K. i złożył do akt płytę CD z nagraniem tej rozmowy. W opinii z dnia 26 marca 2015 roku biegły z zakresu fonoskopii dr W. G. (1) stwierdził, iż:

- na podstawie wielosektorowej analizy ciągłości i integralności badanego audiogramu nie znaleziono w nim śladów mogących świadczyć o celowej ingerencji (manipulacji) w jego treści,
- transkrypt załączony do akt przez powoda jest zbieżny z treścią transkryptu sporządzonego na potrzeby niniejszej opinii; porównanie obu transkryptów nagrania ukazało, że ewentualne różnice ograniczały się do pojedynczych słów, które nie wpływały na ogólny kontekst rozmowy czy znaczenia całości wypowiedzi,
- w niektórych momentach bardzo mierna jakość nagrania spowodowana licznymi szumami, uniemożliwiła w pełni zrozumienie wszystkich wypowiedzi rozmówców nagrania.

Prokuratura Rejonowa w Radomsku w dniu 27 maja 2015 roku sporządziła akt oskarżenia przeciwko powodowi T. O. (1), w którym zarzuca mu popełnienie przestępstwa określonego w art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegającego między innymi na tym, że wykorzystując stosunek zależności z racji zajmowanego stanowiska ustnie polecił kierownikowi Biura (...) cykliczne dokonywanie zmian w kodach przyjętych odpadów znajdujących się w elektronicznych kwitach wagowych ewidencjonowanych w Zintegrowanym systemie Informatycznym, a dostarczanych przez firmę (...) dla (...) S.A. Oddział w T. poprzez ich zmianę z niesegregowanych odpadów komunalnych o kodzie odpadu 20 03 01 i cenie 224,64 zł/Mg brutto na zmieszane odpady opakowaniowe o kodzie 15 01 06 i cenie 43,99 zł/Mg brutto w comiesięcznej ilości łącznej 45 % ogólnie przyjętych niesegregowanych odpadów komunalnych, w wyniku czego następowało poświadczenie nieprawdy w w/w dokumentach mających znaczenie prawne, na podstawie których wystawiane były zaniżone faktury VAT dla firmy (...), co skutkowało powstaniem znacznej szkody majątkowej wynoszącej 486.764 złotych brutto, na szkodę Przedsiębiorstwu (...) spółka z o.o. w R..

W dniu 26 lutego 2014 roku powód drogą pocztową otrzymał pisemne oświadczenie pozwanego pracodawcy z dnia 19 lutego 2014 roku o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych polegającego na umyślnym działaniu na szkodę pracodawcy poprzez przekroczenie uprawnień w zakresie ustalania cen przyjmowanych odpadów do (...) Przetwarzania (...) bez zgody zarządu spółki i poświadczeniu nieprawdy w dokumentach firmowych w okresie wrzesień – grudzień 2013 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dowody w postaci: akt osobowych powoda, kopii umowy z dnia 29 sierpnia 2013 roku, kopii umowy z dnia 16 grudnia 2013 roku, kopii protokołu z posiedzenia zarządu z dnia 31 stycznia 2014 roku, protokołu pokontrolnego z dnia 12 lutego 2014 roku, opinii biegłego W. G., płyty CD, zeznań świadków: E. K., M. Z., M. K., M. J., M. M., zeznań powoda T. O., zeznań W. K., kopii aktu oskarżenia).

Po tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za bezzasadne. Stwierdził, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy niespornie prowadzi do wniosku, że powód swoim działaniem dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, czym dał pozwanemu pracodawcy uzasadnione podstawy

do rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia. W ocenie Sądu Rejonowego powód będąc kierownikiem Zakładu (...) nie nadzorował w sposób należyty procesu przyjmowania odpadów od firmy (...) w zakresie ich ważenia i prawidłowego klasyfikowania.

Według Sądu zasadny był także zarzut podnoszony przez stronę pozwaną dotyczący przekroczenia uprawnień w zakresie ustalania cen za przyjmowane odpady od firmy (...) dla (...) S.A. Oddział w T.. Z treści zeznań świadków: E. K., M. K., M. Z., M. J., M. M. oraz zeznań prezesa zarządu pozwanej spółki W. K. wynika jednoznacznie, że powód T. O. ustnie polecił swojemu podwładnemu E. K. dokonywanie na koniec każdego miesiąca zmiany z niesegregowanych odpadów komunalnych o kodzie odpadu 20 03 01 i cenie 224,64 zł/Mg brutto na zmieszane odpady opakowaniowe o kodzie 15 01 06 i cenie 43,99 zł/Mg brutto w comiesięcznej ilości łącznej 45 % ogólnie przyjętych niesegregowanych odpadów komunalnych. Powód na posiedzeniu zarządu w dniu 31 stycznia 2014 roku przyznał, że taką decyzję podjął samodzielnie i zrobił to, mając na uwadze wynik ekonomiczny zakładu oraz utrzymanie współpracy z firmą (...) dla (...) S.A. Oddział w T..

Odnosząc się do zeznań świadków Sąd I instancji uznał, że są one logiczne, spójne i nie można odmówić im cech wiarygodności. Sąd podczas procedowania nie brał jednak pod uwagę nagrania z rozmowy przeprowadzonej przez powoda ze świadkiem E. K. z uwagi na fakt, iż w niektórych momentach nagranie miało bardzo słabą jakość spowodowaną licznymi szumami, które uniemożliwiły w pełni zrozumienie wszystkich wypowiedzi rozmówców.

Wobec powyższego Sąd I instancji stwierdził, iż działania powoda doprowadziły do powstania znacznej szkody w mieniu pozwanej spółki, której rozmiar w dacie rozwiązania umowy o pracę z powodem nie był jeszcze znany. Wysokość szkody została ustalona dopiero w postępowaniu karnym i określona w akcie oskarżenia. W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał za zasadne, że powód podejmując samodzielną decyzję o zmianie na koniec każdego miesiąca proporcji ilości przyjętych odpadów komunalnych w proporcji 45 % zmieszanych odpadów opakowaniowych do 55 % niesegregowanych odpadów komunalnych naruszył w sposób ciężki swoje podstawowe obowiązki pracownicze w rozumieniu art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Mając na względzie powyższe ustalenia Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania Sąd I instancji oparł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c..

Powyższy wyrok został zaskarżony przez pełnomocnika strony powodowej w całości, zarzucając mu naruszenie:

1. prawa materialnego tj.

a) art. 52 k.p. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy żaden z zarzutów przedstawionych w piśmie rozwiązującym umowę o pracę z powodem nie został udowodniony, a mianowicie:

- pozwana nie wykazała skutecznie, że powód dokonywał ustalania cen przyjmowanych przez pozwanego odpadów komunalnych,

- pozwana nie udowodniła poświadczania nieprawdy w dokumentach firmowych w okresie wrzesień-grudzień 2013 r.,

i tym samym bezpodstawne przyjęcie już w dniu 19 lutego 2014 roku, że działania te doprowadziły do zagrożenia interesów pracodawcy i szkody w mieniu;

b) art. 11² k.p. poprzez jego nieuwzględnienie przy ustaleniu nieuzasadnionej i nieuprawnionej, z punktu widzenia zastosowania przez zarząd spółki różnych sankcji, czy też odstąpienia od ukarania pracowników dopuszczających się, zdaniem zarządu spółki, umyślnego działania na jej szkodę.

2. prawa procesowego, które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj.: 233 § 1 k.p.c.

a) przez odmowę uznania mocy dowodowej:

- audiogramu przebiegu rozmowy pomiędzy powodem a świadkiem E. K. (2) z dnia 13 lutego 2014 r. i sporządzonego z jej treści przez biegłego sądowego w formie opinii transkryptu, przy jednoczesnym nie zaprzeczeniu jego treści przez świadka E. K. i zeznań powoda,

- dowodu z dokumentu pisma V. z dnia 29 października 2013 r., z którego jednoznacznie wynika wiedza zarządu co do przekroczenia ilości umownych przyjmowanych odpadów, opinii biegłego z zakresu fonoskopii nie zakwestionowanej przez żadną ze stron, jednoznacznie potwierdzającą zapis transkryptu nagrania, które w zakresie części istotnych dla sprawy było jasne i zrozumiałe,

b) dowolną ocenę dowodów w kontekście całokształtu materiału dowodowego sprawy w odniesieniu do:

- zakwestionowania prawdziwości zeznań powoda, korelujących z dowodem z audiogramu w zakresie:

- nie nakazywania E. K. zmiany zapisów faktur na koniec miesiąca niezgodnie z zapisami kwitów wagowych i zapisów w systemie informatycznym,
- braku jego wiedzy co do zapisów systemu informatycznego z uwagi na nie logowanie się w systemie w miesiącach wrzesień - grudzień 2013 roku przez powoda i nie zakwestionowaniu tej okoliczności przez pozwaną,

- dowodu z protokołu komisji z dnia 12.02.2014 roku w zakresie końcowych jej ustaleń pokontrolnych,

c) uznanie za wiarygodne zeznań E. K. w kontekście treści rozmowy objętej audigramem w zakresie wykonywania poleceń powoda co do zmian zapisów wagowych, nie pisania "pod dyktando" oświadczeń z dnia 4.02.2014 r. i 12.03.2014 r.,

d) uznanie za prawdziwe zeznań świadka M. M. (2), w części dotyczącej zakresu jego obowiązków służbowych co do nadzorowania przyjmowania odpadów w czasie nieobecności w zakładzie powoda, co stoi w sprzeczności z zakresem jego czynności jako p.o. Z-cy kierownika (...),

e) uznanie za prawdziwe zeznań pozwanej reprezentowanej przez prezesa zarządu W. K. w zakresie braku jego wiedzy co do praktyki dokonywania ustaleń w zakresie przyjmowania innego wyniku miesięcznego przywożonych przez spółkę (...) odpadów, niż to wynikało z sumy wszystkich kwitów wagowych za dany miesiąc,

- przy przyjęciu bezspornym i potwierdzonym przez świadka informatyka M. M. (3), że w spółce (...) prawidłowo funkcjonował system informatyczny, który ewidencjonował każdy kwit wagowy z firmy (...), jak i też miesięczne zestawienia kwitów wagowych przyjmowane do faktury miesięcznej,

- bieżącego dostępu do systemu informatycznego w tym zakresie wszystkich członków zarządu PGK, w szczególności K. J. sprawującego bezpośredni nadzór nad gospodarką odpadami,

- braku wiedzy W. K. co do przyjmowania wielkości odpadów w większym zakresie niż to wynikało z umowy o dostawy z dnia 29.08.2013 roku, a to w kontekście dekreteowanego przez niego pisma V. z dnia 29.10.2013 r., z którego wynika oczywista wiedza zarządu co do przekraczania ilości przyjmowanych odpadów w stosunku do zapisów umowy z dnia 29.08.2013 roku, jak też przy uwzględnieniu doświadczenia życiowego, gdyż (...) to największy kontrahent PGK, z którym podpisano kolejną umowę na odbiór śmieci w dniu 16.12.2013 roku, w co trudno uwierzyć, że bez analizy realizacji umowy dotychczasowej,

- nie wpływania na treść oświadczeń świadka Kierownika BOK - E. K., przy założeniu prawdziwości zapisów audiogramu, z których kontekstu wynika str. 4 in fine, że prezes zarządu zastraszał E. K. konsekwencjami jakie wyciągnie w stosunku do niego i pracujących w PGK ojca i wujka, jak i zeznań w tym zakresie powoda.

W konkluzji pełnomocnik powoda wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik strony pozwanej niósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy- Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie gdyż podniesione w niej zarzuty okazały się bezzasadne.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu naruszenia art. 233 KPC, a więc zarzutu wadliwej oceny dowodów. Dopiero bowiem prawidłowo ustalony stan faktyczny poprzedzony oceną dowodów zgodną z regułami zakreślonymi powołanym przepisem może stanowić podstawę do dokonania oceny prawnej orzeczenia.

Zarzut ten nie może odnieść zamierzonego skutku. Ustalenia faktyczne jakie poczynił Sąd pierwszej instancji są prawidłowe, Sąd Okręgowy je podziela i przyjmuje za własne. Wbrew tu co twierdzi powód Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 KPC. Podkreślić należy, że zarzut błędnych ustaleń i błędnej oceny dowodów może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, iż wadliwe ustalenia będące konsekwencją błędnej oceny dowodów wynikają z naruszenia przez sąd orzekający uznanych reguł interpretacyjnych oraz braku logicznego wiązania faktów i niezrozumienia wynikających z nich treści. Zatem strona stawiająca zarzut naruszenia art. 233 § 1 KPC powinna wykazać, że przy ocenie wiarygodności i mocy dowodowej konkretnego dowodu, na podstawie którego sąd dokonał ustalenia faktycznego, przekroczone granice swobodnej oceny dowodów, a nadto, iż miało to istotny wpływ na wynik sprawy. Skuteczne postawienie takiego zarzutu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest wystarczające natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak np. Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 6 listopada 1998 r. II CKN 4/98 - niepublikowane).

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia i twierdzeń zawartych w apelacji, istotą sporu na obecnym było ustalenie, czy że powód T. O. (1) ustnie polecił swojemu podwładnemu E. K. (2) Kierownikowi Biura (...), dokonywanie na koniec każdego miesiąca zmiany w kodach przyjętych odpadów dostarczanych przez firmę (...) dla (...) S.A. Oddział w T. M. poprzez ich zmianę z niesegregowanych odpadów komunalnych o kodzie odpadu 20 03 01 i cenie 224,64 zł/Mg brutto na zmieszane odpady opakowaniowe o kodzie 15 01 06 i cenie 43,99 zł/Mg brutto w comiesięcznej ilości łącznej 45 % ogólnie przyjętych niesegregowanych odpadów.

Sąd Rejonowy przyjął, iż powód na posiedzeniu zarządu w dniu 31 stycznia 2014 roku przyznał, że taką decyzję podjął samodzielnie i zrobił to, mając na uwadze wynik ekonomiczny zakładu oraz utrzymanie współpracy z firmą (...) dla (...) S.A. Oddział w T.. Ustaleń w tym zakresie Sąd Rejonowy dokonał m.in. w oparciu o zeznania świadków: M. J., M. K. oraz zeznań prezesa zarządu pozwanej spółki W. K., uznając jednocześnie, że są one logiczne, spójne i nie można odmówić im cech wiarygodności.

Zdaniem Sądu Okręgowego ocenie tej nie można odmówić słuszności. Przebieg posiedzenia zarządu pozwanej spółki w dniu 31 stycznia 2014 roku, miał istotne znaczenie w sprawie bowiem poświęcone było wyjaśnieniu stwierdzonych wcześniej nieprawidłowości w rozliczaniach i fakturowaniu odpadów komunalnych z firmy (...) dla (...) S.A. w Zakładzie (...) kierowanych przez powoda T. O. (1). Z posiedzenia został sporządzony protokół. Z jego treści wynika, iż w posiedzeniu brał udział powód, który poproszony o wyjaśnienie stwierdzonych nieprawidłowości podał, że decyzje o sposobie rozdziału i kwalifikacji odpadów podejmował samodzielnie mając na uwadze wynik ekonomiczny zakładu oraz utrzymywanie współpracy z tym kontrahentem. W związku z powyższym zarząd spółki zwrócił się do T. O. o złożenie pisemnego wyjaśnienia co do zaistniałych nieprawidłowości. Ponadto w protokole znalazł się zapis, iż po otrzymaniu ustnych wyjaśnień od kierownika (...) zarząd spółki postanowił o zawieszeniu powoda w pełnieniu obowiązków kierownika (...), oddelegowaniu na to stanowisko M. K. (2) oraz o powołaniu komisji, której zadaniem będzie ustalenie zakresu nieprawidłowości. Przebieg posiedzenia odzwierciedlony treścią sporządzonego protokołu, potwierdziła świadek M. J. biorąca udział w posiedzeniu i jednocześnie sporządzająca protokół, świadek M. K. obecny na zebraniu podczas składania wyjaśnień przez powoda oraz świadek W. K., uczestniczący w posiedzeniu jako Prezes

zarządu spółki . Zeznania wskazanych wyżej świadków, jak słusznie przyjął Sąd pierwszej instancji, są zgodne i pokrywają się w treści. Przedstawione wyżej dowody dawały Sądowi Rejonowemu podstawy do uznania za wiarygodne twierdzenia świadka E. K. zawarte zarówno w jego pisemnym oświadczeniu z dnia 4 lutego 2014 roku , jak i w toku przesłuchania przed sadem, iż to właśnie powód zlecał mu zmianę z niesegregowanych odpadów komunalnych o kodzie odpadu 20 03 01 na zmieszane odpady opakowaniowe o kodzie 15 01 06 w ilości łącznej 45 % ogólnie przyjętych niesegregowanych odpadów komunalnych.

Mając powyższe na uwadze , zdaniem Sądu Okręgowego, przytoczone w apelacji dowody, które zdaniem jej autora, miałyby podważać dokonane ustalenia Sądu pierwszej instancji w oparciu o uprzednio przeprowadzoną ocenę dowodów , w żaden sposób oceny tej nie mogą skutecznie podważyć , stanowiąc tym samym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu.

Odnosząc się natomiast do dowodu w postaci audiogramu przebiegu rozmowy pomiędzy powodem a świadkiem E. K. (2) z dnia 13 lutego 2014 roku, zdaniem Sądu Okręgowego, samo nagranie rozmowy powoda ze świadkiem, nie powinno być dopuszczone przez Sąd Rejonowy jako dowód w sprawie. Z okoliczności sprawy wynika, iż przedmiotowego nagrania powód dokonał potajemnie , bez wiedzy i zgody świadka E. K.. W analizowanej kwestii Sąd Okręgowy podziela ten pogląd, prezentowany w orzecznictwie sądowym i doktrynie , według którego za niedopuszczalne uznaje się korzystanie w postępowaniu dowodowym z nagrań, które powstały bez wiedzy i zgody osób, których wypowiedzi zarejestrowano. Zwolennicy tego zapatrywania wskazują, iż tego rodzaju nagranie jest sprzeczne nie tylko z zasadami współżycia społecznego ale i z podstawowymi zasadami porządku prawnego. Uczestnicy rozmów mają bowiem prawo do swobody komunikowania się i nie jest dopuszczalnym ujawnianie treści rozmów bez wiedzy i zgody rozmówców. Stanowisko to zakłada zatem, że sąd nie powinien dopuścić tego rodzaju nagrania jako dowodu. Aprobujący to zapatrywanie Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 10 stycznia 2008 r., I ACa 1057/07 (LEX nr 466434) zwrócił uwagę, iż „podstępne nagranie prywatnej rozmowy godzi w konstytucyjną zasadę swobody i ochrony komunikowania się (art. 49 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). [...] Dowody uzyskane w sposób sprzeczny z prawem nie powinny być w postępowaniu cywilnym co do zasady dopuszczane.” Z kolei Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 listopada 2002 r., I CKN 1150/00 (LEX nr 75292) podkreślił, iż „zagwarantowane konstytucyjnie prawo komunikowania się obejmuje różne formy komunikacji między ludźmi. Mieści się w nim także tajemnica rozmowy. Naruszane przez podsłuch dobro jest więc wartością konstytucyjną.” W. powołać również rozważania prawne zaprezentowane przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 6 lipca 1999 r., I ACa 380/99 (LEX nr 46757). W orzeczeniu tym wskazano, iż jeśli jedna ze stron zdecydowała się na podsłuchy, to kierowała się złym zamiarem. Sąd Apelacyjny podkreślił przy tym, iż tego rodzaju metoda działania nie zasługuje na społeczną akceptację. (por. także wyrok tegoż Sądu z dnia 18 marca 2010 r. I ACa 10/10).

W świetle prawidłowo poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych za nieuzasadnione uznać należy zarzuty naruszenia prawa materialnego, w tym art. 52 KP. Wypada przypomnieć, iż zgodnie z art. 52 § 1 pkt 1 KP pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika jego podstawowych obowiązków. Warunkiem rozwiązania umowy w tym trybie jest zatem bezprawność działania pracownika, rozumiana jako jego zachowanie naruszające objęte treścią stosunku pracy obowiązki o charakterze podstawowym, które spowodowało zagrożenie lub naruszenie interesów pracodawcy bądź naraziło go na szkodę (por. wyroki z dnia 23 września 1997 r., I PKN 274/97, OSNAPiUS 1998 nr 13, poz. 396, z dnia 19 marca 1998 r., I PKN 570/97, OSNAPiUS 1999 nr 5, poz. 163 oraz z dnia 19 sierpnia 1999 r., I PKN 188/99, OSNAPiUS 2000 nr 22, poz. 818). Ocena, czy dane naruszenie obowiązku jest ciężkie, zależy od okoliczności indywidualnego przypadku i musi być dokonywana z uwzględnieniem zasady, że rozwiązanie umowy o pracę w omawianym trybie jest nadzwyczajnym sposobem rozwiązania stosunku pracy i z tego względu powinno być stosowane przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością. W szczególności ocena ta musi uwzględniać zakres winy pracownika polegającej na jego złej woli wyrażającej się w umyślności lub rażącym niedbalstwie. W konsekwencji przesłankę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 KP stanowić może jedynie takie zachowanie pracownika, któremu można przypisać znaczny stopień winy (natężenia złej woli) w naruszeniu obowiązku pracowniczego o podstawowym

charakterze (por. wyroki z dnia 22 września 1976 r., I PRN 62/76, OSNCP 1977 nr 4, poz. 81, z dnia 2 czerwca 1997 r., I PKN 193/97, OSNAPiUS 1998 nr 9, poz. 269 i z dnia 21 lipca 1999 r., I PKN 169/99, OSNAPiUS 2000 nr 20, poz. 746).

Nie budzi przy tym wątpliwości fakt, że pozostawanie w stosunku pracy rodzi po stronie pracownika określone w art. 100 § 2 KP obowiązki, do których między innymi należy dbanie o dobro zakładu pracy (pkt 4) oraz przestrzeganie zasad współżycia społecznego (pkt 6).

Z okoliczności omawianej sprawy wynika, iż do obowiązków powoda wynikających wprost z jego zakresu czynności należały: nadzór i kontrola systemu ważenia dostarczanych odpadów i sprzedawanych surowców wtórnych, organizowanie pracy w sposób zapewniający prawidłowe funkcjonowanie Zakładu (...), nadzór i dopilnowanie terminowego i prawidłowego naliczenia należności za dowiezione odpady oraz sprzedane surowce wtórne .

Powód dopuszczając się działań w postaci zlecenia swojemu podwładnemu E. K. (2) Kierownikowi Biura (...), dokonywanie na koniec każdego miesiąca zmiany w kodach przyjętych odpadów dostarczanych przez firmę (...) dla (...) S.A Oddział w T. M. poprzez ich zmianę z niesegregowanych odpadów komunalnych o kodzie odpadu 20 03 01 i cenie 224,64 zł/Mg brutto na zmieszane odpady opakowaniowe o kodzie 15 01 06 i cenie 43,99 zł/Mg brutto w comiesięcznej ilości łącznej 45 % ogólnie przyjętych niesegregowanych odpadów komunalnych, uczestniczył przez okres trzech miesięcy w zainicjowanym przez siebie procederze poświadczania nieprawdy w dokumentach, na podstawie których wystawiano zaniżane faktury dla firmy (...), prowadzącym do powstania szkody w mieniu pracodawcy.

Działania powoda , podejmowane w sposób zaplanowany i umyślny słusznie zatem Sąd Rejonowy zakwalifikował jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, uzasadniające rozwiązanie stosunku pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 KP.

Za niezasadny uznać należy także zarzut naruszenia art. 11² KP poprzez jego nieuwzględnienie przy ustaleniu niezasadnionej i nieuprawnionej, z punktu widzenia zastosowania przez zarząd spółki różnych sankcji, czy też odstąpienia od ukarania pracowników dopuszczających się, zdaniem zarządu spółki, umyślnego działania na jej szkodę.

W myśl art. 11² KP pracownicy mają równe prawa z tytułu wypełniania tych samych obowiązków; dotyczy to w szczególności równego traktowania mężczyzn i kobiet w zatrudnieniu. Z treści w/ w przepisu wynika zatem, iż równość praw dotyczy osób (pracowników) wypełniających takie same obowiązki. Naruszenie art. 11² KP może więc nastąpić jedynie w przypadku, gdy osoby posiadające obowiązki tego samego rodzaju doznają różnego traktowania.

Mając na uwadze okoliczności analizowanej sprawy, nie sposób przyjąć , iż doszło do naruszenia zasady równego traktowania . Należy mieć na uwadze, iż powód wykonywał u pozwanego pracę na stanowisku kierowniczym i odpowiadał za pracę całego Zakładu. Z okoliczności sprawy wynika, iż w procederze związanym ze zmianą kodów dostarczanych odpadów komunalnych uczestniczyli również inni pracownicy zatrudnieni na niższych stanowiskach, jednakże należy zaznaczyć, iż to powód zajmował najbardziej odpowiedzialne i najlepiej wynagradzane stanowisko. Ponadto nie sposób pominąć faktu, iż pozostali pracownicy pełniący niższe stanowiska zostali także ukarani przez pracodawcę choć karami mniej dolegliwymi. Z faktu tego nie sposób jednak uczynić zarzutu naruszenia art. 11² KP tym bardziej, iż inni pracownicy wykonywały mniej odpowiedzialne obowiązki a ponadto swoim działaniem wypełniały polecenia przełożonego , którym był powód. Należy podkreślić, iż pracownikom zatrudnionym na stanowiskach kierowniczych stawiane są z reguły wyższe wymagania. Powinni oni nie tylko wykazywać się większą inicjatywą i operatywnością w dążeniu do realizacji zadań pracodawcy ale także dawać przykład właściwej postawy i zaangażowania w pracę. Dlatego też ich naganne zachowanie godzące w dobro pracodawcy musi być oceniane według ostrzejszych kryteriów.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 KPC orzekł o oddaleniu apelacji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 490).